

Sygn. akt I NKRS 24/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z odwołania M. A. S.-K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 26 października 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 330,
z udziałem M. I.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 24 maja 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: „KRS” lub „Rada”) na podstawie art. 3 ust.
1 pkt 2 u.KRS, uchwałą nr [...] z dnia 26 października 2021 r. w przedmiocie
przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku
asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., ogłoszonym w

Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 330 postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie M. I. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (pkt 1); oraz nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: M. K.-D., M. K., J. R., W. R. oraz M. S.-K. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (pkt 2).

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 330, zgłosili się: M. I. – referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.; M. K.-D. – starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.; M. K. – starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.; J. R. – starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.; W. R. – starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. oraz M. S.-K. – radca prawny z P.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

25 października 2021 r. zespół omówił wszystkie kandydatury, uwzględniając: oceny pracy, kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Przewodniczący zespołu poddał pod głosowanie kandydatury uczestników niniejszego postępowania, w wyniku czego, bezwzględną większością głosów, przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji J. R. na jedno wolne stanowisko asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.

W ocenie zespołu rekomendowany kandydat w stopniu wyższym niż pozostali uczestnicy postępowania spełnia kryteria wyboru. W uzasadnieniu swojego stanowiska zespół wskazał, iż wziął pod uwagę – dokonując oceny łącznej – m.in. oceny kwalifikacyjne, informacje dokumentujące ich doświadczenie

zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje oraz inne dokumenty dołączone do kart zgłoszenia kandydatów. W ocenie zespołu J. R. posiada: największe doświadczenie życiowe, staż i doświadczenie zawodowe w dziedzinie administracji publicznej, w tym ponad 17-letnie w sądownictwie, legitymuje się złożonym z wynikiem ogólnym dobrym egzaminem sędziowskim, otrzymał bardzo dobrą ocenę kwalifikacji, a także wysokie noty na Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. Kandydaci nierekomendowani przez zespół – posiadają odpowiednie doświadczenie zawodowe oraz otrzymali oceny kwalifikacyjne wskazujące, że spełniają wymogi formalne do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., jednak – w ocenie zespołu – nie wyróżniają się tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, bądź mają dużo mniejsze doświadczenie zawodowe i życiowe niż kandydat rekomendowany przez zespół.

Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci, biorący udział w konkursie, spełniają wymagania, określone w art. 6a § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: „p.u.s.a.”). Rada wyjaśniła, że podejmując niniejszą uchwałę, kierowała się kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS oraz wymogiem z art. 6a § 1 p.u.s.a. i uwzględniła kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty.

Rada wskazała, że po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, nie podzieliła stanowiska zespołu w zakresie rekomendowanej kandydatury i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej zostanie przedstawiony wniosek o powołanie M. I. do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P.

Na posiedzeniu Rady oraz w uzasadnieniu uchwały przedstawione zostały sylwetki wszystkich kandydatów.

Rekomendowany kandydat M. I. urodził się w 1989 r. w P. W 2011 r. ukończył studia pierwszego stopnia na kierunku administracja na Uniwersytecie im. [...] w P. z oceną dobrą plus, uzyskując tytuł licencjata. W 2013 r. ukończył studia drugiego stopnia na kierunku administracja na tym Uniwersytecie, także z oceną dobrą plus, uzyskując tytuł magistra. W 2013 r. złożył z wynikiem pozytywnym egzamin na doradcę podatkowego. W 2014 r. ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie im. [...] w P. z oceną dobrą plus, uzyskując tytuł magistra. W 2014 r. otrzymał pozytywny wynik egzaminu wstępnego na aplikację ogólną, prowadzoną przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, jak i egzaminu wstępnego na aplikację radcowską (żadna z aplikacji nie została podjęta z uwagi na rozpoczęcie pracy w charakterze asystenta sędziego). W styczniu 2015 r. rozpoczął pracę w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. na stanowisku asystenta sędziego, a od 1 lipca 2018 r. jest zatrudniony na stanowisku referendarza sądowego. W październiku 2015 r. został wpisany na listę doradców podatkowych. Uczestniczył w szkoleniach zorganizowanych przez sądy administracyjne. Ukończył szkolenie zorganizowane przez Naczelny Sąd Administracyjny dla asystentów sędziego – od 29 marca 2017 r. do 4 października 2018 r. – i złożył egzamin końcowy z ogólną oceną bardzo dobrą. Jest autorem publikacji: „Pojęcie przedsiębiorstwa i zorganizowanej części przedsiębiorstwa na gruncie prawa podatkowego” – Przegląd Prawniczy Uniwersytetu im. [...] nr [...]; „Komornicy sądowi jako podmioty wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług”; glosy do wyroku WSA w R. z 30 czerwca 2016 r., I SA/Rz 373/16, Przegląd Podatkowy nr [...]; „Uzasadnione przypuszczenie co do możliwości wydania decyzji z zastosowaniem klauzuli ogólnej przeciwko unikaniu opodatkowania jako przesłanka odmowy wydania interpretacji indywidualnej”, czasopismo Doradca Podatkowy nr [...].

Ocenę kwalifikacji M. I. sporządził J. Z. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., który stwierdził, że kandydat jest ukształtowanym, już samodzielnym prawnikiem, posiadającym szeroką wiedzę teoretyczną w zakresie prawa administracyjnego, postępowania administracyjnego i

sądowoadministracyjnego. Praca w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. pozwoliła mu zdobyć również doświadczenie w stosowaniu prawa. Ocena pracy kandydata wskazuje, że oprócz znajomości przepisów posiada umiejętność dokonywania ich interpretacji, a przy analizie bada również bieżące orzecznictwo sądów administracyjnych i stanowisko doktryny. Obowiązki wykonuje szybko i dokładnie. Sprawom przygląda się poprzez przepisy prawa, doktryny i, co istotne, doświadczenie życiowe. W dyskusji posługuje się argumentami prawniczymi i logicznym myśleniem. Potrafi bronić swojego stanowiska. Posiada także umiejętność pracy w zespole. W opinii sędziów, z którymi współpracuje, innych asystentów i pracowników sekretariatu jest osobą kulturalną i taktowną, odnoszącą się z szacunkiem do przełożonych, życzliwą i chętnie oferującą pomoc. Wszystko to sprawia, że praca M. I. zasługuje na najlepszą ocenę. W związku z powyższym, w ocenie sędziego oceniającego, M. I. spełnia przesłanki do powołania go na stanowisko asesora sądowego w sądzie administracyjnym. Zasługuje na ocenę bardzo dobrą (ocena 5, w skali od 2 do 5).

Do zgłoszenia kandydat załączył pozytywne opinie sędziów patronów.

M. S.-K. urodziła się w 1977 r. w S.. W 2001 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie im. [...] w P. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Od listopada 2002 r. do sierpnia 2004 r. była zatrudniona w K. S.A. na stanowisku asystenta zarządu. Po ukończeniu aplikacji prokuratorskiej, w październiku 2004 r. złożyła egzamin prokuratorski z wynikiem ogólnym dobrym. W 2004 r. zdała egzamin wstępny i została przyjęta na aplikację radcowską. Na podstawie uchwały Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w P. z dnia 11 października 2005 r. została wpisana na listę radców prawnych tej Izby. Od września 2004 r. do maja 2006 r. pracowała w C. sp. j. [...] oraz od listopada 2005 r. do maja 2006 r. – w C. Sp. z o.o. jako radca prawny. Od 1 czerwca 2006 r. prowadzi własną kancelarię radcowską (w dniu 30 października 2020 r. działalność została zawieszona), a z dniem 1 października 2011 r. zakończyła wykonywanie zawodu radcy prawnego w ramach spółki cywilnej pod firmą: F., S.-K. Kancelaria Radców Prawnych. Od lipca 2013 r. do grudnia 2016 r. pracowała jako radca prawny w T. Sp. z o.o. Od lutego 2018 r. do kwietnia 2021 r. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę jako radca prawny na Uniwersytecie im. [...] w P. w Zespole Radców Prawnych. W dniu

30 kwietnia 2021 r. stosunek pracy ustał w wyniku porozumienia stron. Od maja 2020 r. jest zatrudniona w W. w P. jako radca prawny. Brała udział w szkoleniach i webinarach. W 2012 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie administracji na Uniwersytecie im. [...] w P., z wynikiem dobrym plus, a w 2019 r. ukończyła studia podyplomowe w zakresie zarządzania oświatą na tym Uniwersytecie, z wynikiem bardzo dobrym.

Ocenę kwalifikacji M. S.-K. sporządziła I. B. – sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., która stwierdziła, że kandydatka od wielu lat ma związek z różnymi dziedzinami prawa, w tym z szeroko pojętym prawem administracyjnym. Pracuje bezpośrednio przy stosowaniu prawa jako radca prawny. Jest pełnomocnikiem aktywnym w sprawach, które doprowadza do końca z reguły zgodnie z żądaniem skargi, odpowiedzi na skargę, bądź żądaniem pozwu. Z całą pewnością prezentuje wysoki poziom merytoryczny w zakresie różnych gałęzi prawa, w tym prawa administracyjnego. Kontrola przedłożonych dokumentów, w tym akt sądowych, sporządzonych opinii prawnych, jak i zaangażowanie w rozwój wiedzy z zakresu prawa wskazują, że M. S.-K., jako osoba spełniająca również wymogi formalne, jest bardzo dobrą kandydatką na stanowisko asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. i zasługuje na ocenę bardzo dobrą (5 w skali od 2 do 5).

Kandydatka przedłożyła rekomendacje radcy prawnego A. K. z Uniwersytetu im. [...] w P.

Rada dokonała porównania wszystkich kandydatów w konkursie. Rada podkreśliła, że w każdym postępowaniu nominacyjnym dokonuje oceny kandydatów na podstawie załączonych materiałów, ocenianych indywidualnie. Rada jest wyposażona w prawo swobodnej oceny zgromadzonego materiału i możliwość nadania decydującego znaczenia określonym, wybranym kryteriom ustawowym, na podstawie których podejmuje uchwałę. Od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji.

Uczestnicy postępowania pretendujący do objęcia stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie wyboru osoby, która spełnia wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu.

Rada wskazała, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Rada podkreśliła, że rekomendowany kandydat posiada kwalifikacje merytoryczne, poparte doświadczeniem zawodowym, a jego wysokie kwalifikacje merytoryczne znajdują odzwierciedlenie w wysoko ocenionej pracy zawodowej oraz bardzo dobrych opiniach służbowych. W ocenie Rady M. I. posiada wymaganą wiedzę prawniczą i doświadczenie zawodowe, którymi powinien legitymować się kandydat na asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym. Poza studiami prawniczymi ukończył wyższe studia na kierunku administracja. W lutym 2011 r. zajął I miejsce w finale wydziałowego konkursu prawa konstytucyjnego, a w styczniu 2013 r. – 1 miejsce w finale ogólnopolskiego konkursu E., zorganizowanego przez E. W styczniu 2015 r. rozpoczął pracę w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. na stanowisku asystenta sędziego, a od 1 lipca 2018 r. jest zatrudniony na stanowisku referendarza sądowego. W 2013 r. złożył z wynikiem pozytywnym egzamin na doradcę podatkowego, a w październiku 2015 r. został wpisany na listę doradców podatkowych. Jest autorem publikacji naukowych. Zdaniem Rady, M. I. w pełni zasługuje na przedstawienie go z wnioskiem o powołanie na stanowisko asesora sądowego z uwagi na duże doświadczenie w pracy w sądownictwie administracyjnym na różnych stanowiskach: asystenta sędziego oraz referendarza sądowego, co pozwoliło kandydatowi poznać praktyczny wymiar pracy na różnych płaszczyznach, a także świadczy o dużej determinacji w dążeniu do samodzielnego orzekania. Jako jedyny posiada doświadczenie orzecznicze zdobyte na samodzielnym stanowisku orzeczniczym. Otrzymał bardzo dobrą ocenę swoich kwalifikacji oraz jednomyślne poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P.

W ocenie Rady pozostali uczestnicy postępowania, biorący udział w konkursie, nie spełniają – w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów –

w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru, wymienionych w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz w art. 35 ust. 2 u.KRS, a także nie legitymują się wyższym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej niż M. I.

Odnosząc się do oceny kandydata rekomendowanego przez zespół Rada stwierdziła, że J. R. jest bez wątpienia kandydatem z dużym doświadczeniem zawodowym oraz życiowym, legitymującym się złożonym z wynikiem ogólnym dobrym egzaminem sędziowskim. Rada uznała jednak, że kwalifikacje merytoryczne i przygotowanie zawodowe, obejmujące doświadczenie orzecnicze M. I. przeważają nad doświadczeniem zawodowym J. R.. Ponadto, wybrany kandydat uzyskał wyższe poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P.

Zdaniem Rady, M. S.-K. nie jest najlepszą kandydatką w tym postępowaniu konkursowym. Wykonuje zawód radcy prawnego. Ukończenie aplikacji prokuratorskiej jest niewątpliwym walorem, ale jej zakres nie jest ściśle związany z prawem administracyjnym. Kandydatka nie wyróżnia się w chwili obecnej tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, jaki wymagany jest w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. Nie uzyskała także poparcia Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P.

W ocenie Rady, te wszystkie okoliczności zadecydowały o uznaniu M. I. za kandydata spełniającego w niniejszej procedurze konkursowej kryteria wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do powołania. Zdaniem KRS wybrany kandydat dowiódł swoim wykształceniem, dotychczasową pracą oraz innymi aktywnościami zawodowymi, że spełnia wszystkie kryteria wyboru najpełniej oraz że wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej.

Rada wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., które na posiedzeniu 15 września 2021 r. zaopiniowało w następujący sposób kandydatury: M. I. – 5 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 0 głosów „wstrzymujących się”, W. R. – 4 głosy „za”, 1 głos „przeciw”, 0 głosów

„wstrzymujących się”, J. R. – 3 głosy „za”, 0 głosów „przeciw” oraz 2 głosy „wstrzymujące się”. Kolegium nie udzieliło poparcia kandydatom: M. K.-D. – 0 głosów „za”, 2 głosy „przeciw”, 3 głosy „wstrzymujące się”, M. K. – 0 głosów „za”, 3 głosy „przeciw”, 2 głosy „wstrzymujące się” oraz M. S.-K. – 0 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” oraz 3 głosy „wstrzymujące się”

Rekomendowany kandydat M. I. uzyskał zatem – jako jedyny – najwyższe, jednogłosne poparcie tego gremium.

W ocenie Rady M. I. posiada wysokie kwalifikacje merytoryczne oraz doświadczenie zawodowe, a także wszechstronną, stale pogłębianą wiedzę prawniczą, którą umiejętnie wykorzystuje w praktyce zawodowej, dające rękojmię należytego wykonywania obowiązków na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym.

Reasumując, Rada stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej M. I. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności kwalifikacje i bogate doświadczenie zawodowe, w tym zdobyte podczas wykonywania obowiązków orzeczniczych jako referendarz sądowy, bardzo dobra ocena jego pracy, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty, a także pełne poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 26 października 2021 r. na: M. I. oddano 13 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą największą bezwzględną większość głosów; M. K.-D. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 16 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów; M. K. oddano 3 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów; J. R. oddano 11 głosów „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 21 osób), w rezultacie czego uzyskał wymaganą

bezwzględna większość głosów; W. R. oddano 4 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 15 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 19 osób), w rezultacie czego nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów; M. S.-K. oddano 2 głosy „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 18 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 20 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

M. I. i J. R. uzyskali bezwzględną większość głosów. W związku z tym, że w niniejszym postępowaniu nominacyjnym do obsadzenia przewidziano jedno stanowisko asesorskie, zgodnie z § 12 ust. 2 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa stanowiącego załącznik do uchwały nr [...] Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192 ze zm.), za wybranego do przedstawienia z wnioskiem o powołanie uznano M. I., który uzyskał najwięcej głosów spośród kandydatów, którzy otrzymali bezwzględną większość głosów. Mając na uwadze ww. wyniki głosowania, Krajowa Rada Sądownictwa podjęła uchwałę, jak na wstępie.

M. S.-K. (dalej: Odwołująca się) na podstawie 398¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS wniosła odwołanie od powyższej uchwały KRS, zaskarżając ją w punkcie 1 w całości oraz w punkcie 2 w części dotyczącej rozstrzygnięcia o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie Odwołującej do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P..

Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale:

1) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj.

a) art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 2 *in principio* pkt 1 i 2 u.KRS oraz art. 42 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 60 Konstytucji, poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie;

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się w sposób dowolny, sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Odwołującej się w stosunku do konkurujących z nią kandydatów, na

podstawie wybiórczo wybranych okoliczności oraz w części na ustaleniach nieodpowiadających okolicznościom faktycznym;

- dokonanie porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o niejednolite dla wszystkich kandydatów kryteria;

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się w oparciu o wewnętrznie sprzeczne stanowisko Rady, gdzie na stronie 3 stwierdzono, iż: „Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci, biorący udział w konkursie, spełniają wymagania określone w art. 6a § 1 p.u.s.a., by następnie na stronie 14 i 15 wskazać: „Kandydatka nie wyróżnia się w chwili obecnej tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, jaki wymagany jest w art. 6 par 1 pkt 6 p.u.s.a.”,

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, a to wobec nieuwzględnienia oceny kwalifikacji Odwołującej się wyrażonej w szczególności w opinii o kandydatce, której Rada nie kwestionowała, a następnie w pkt III Uzasadnienia w stosunku do kandydatki przyjęła odmienne stanowisko, nie wskazując na jakich konkretnie materiałach je oparła oraz wobec pominięcia przez Radę w pkt III Uzasadnienia w stosunku do Odwołującej się kryteriów i okoliczności, które Rada brała pod uwagę i wskazywała jako atuty u innych kandydatów, co także urąga zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej,

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się bez uwzględnienia doświadczenia zawodowego nabytego w związku z wykonywaniem zawodu radcy prawnego, a w przypadku uwzględnienia – co jednak nie wynika wprost z treści Uchwały – bez dokonania jego oceny w sposób odpowiadający ocenie kandydata, który został przedstawiony do stanowiska oraz ocenie dokonanej wobec innych kandydatów;

- dokonanie oceny kandydatury Odwołującej się z naruszeniem zasady równego dostępu do służby publicznej, zasad równego traktowania oraz zasad demokratycznego państwa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a to poprzez wywiedzenie wobec Odwołującej się negatywnych skutków z okoliczności, iż skarżąca wykonuje zawód radcy prawnego, nie ma

doświadczenia w pracy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym, i pominięcie, względnie bezzasadnie negatywnej oceny jej doświadczenia zawodowego jako radcy prawnego;

b) art. 42 ust. 1 u.KRS, a to wobec wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia, gdzie na stronie 3 stwierdzono, iż: „Krajowa Rada Sądownictwa stwierdziła, że kandydaci, biorący udział w konkursie, spełniają wymagania określone w art. 6a § 1 u.p.u.s.a., by następnie na stronie 14 i 15 wskazać: „Kandydatka nie wyróżnia się w chwili obecnej tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, jaki wymagany jest w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.”; nadto poprzez sporządzenia uzasadnienia uchwały w części dotyczącej porównania kandydatur pkt III – w stosunku do Odwołującej się w sposób uniemożliwiających poznanie rzeczywistych motywów, w oparciu o które Rada uznała, iż Odwołująca się „nie wyróżnia się w chwili obecnej tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego jaki jest wymagany w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.”, a jej ocena kwalifikacyjna oraz doświadczenie zawodowe okazało się niżej ocenione od ocen kwalifikacyjnych i doświadczenia zawodowego innych kandydatów;

2) obrazę prawa materialnego, tj.:

a) art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP, a to wobec wywiedzenia wobec Odwołującej się negatywnych skutków z okoliczności, iż Odwołująca się wykonuje zawód radcy prawnego.

Na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS Odwołująca się wiosła o: uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt 1 w całości oraz w pkt 2 w części, tj. w stosunku do rozstrzygnięcia dotyczącego Odwołującej o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Odwołującej do pełnienia urzędu na stanowisku asesorskim w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P., i w tym zakresie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

W odpowiedzi na powyższe odwołanie, uczestnik postępowania M. I. wniósł o jego oddalenie, jako niezasadne, podnosząc, że zaskarżona uchwała odpowiada prawu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.KRS, Rada powołana jest do rozpatrywania i oceniania kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziowskich, m.in. w sądach administracyjnych oraz przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Rada w sprawach indywidualnych podejmuje uchwały, od której uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu jej sprzeczności z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Zgodnie natomiast z art. 44 ust. 3 u.KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającego przymus adwokacko-radcowski przy występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania. Oznacza to, że Sąd Najwyższy jest w tym przypadku związany granicami zaskarżenia oraz granicami podstaw (zarzutów), sformułowanymi w odwołaniu. Granice zaskarżenia wskazane w odwołaniu stanowią jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2014 r., III KRS 1/14). Kognicja Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał KRS dotyczących obsady stanowisk sędziowskich obejmuje przy tym wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem (art. 44 ust. 1 u.KRS). Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 173/13). Nie ma natomiast zastosowania w zakresie odwołań od uchwał KRS przepis art. 398³ § 1 k.p.c., regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 u.KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji RP jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji RP z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK ZU 2022, nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7 poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4, poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji RP statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany.

Wbrew twierdzeniom Odwołującej się Rada w kontrolowanym postępowaniu nominacyjnym nie uchybiła standardom konstytucyjnym równego dostępu do służby publicznej. Rada wskazała kryteria, które zdecydowały o wyborze kandydata rekomendowanego na stanowisko asesorskie w WSA w P., a które zawierają się w katalogu ustawowym (art. 35 u.KRS). Odwołująca się błędnie uznała, że kryterium doświadczenia zawodowego, w sytuacji gdy wszyscy jej kontrkandydaci legitymowali się wieloletnim doświadczeniem na stanowisku asystenta sędziego lub starszego asystenta sędziego w WSA w P., a ona jako jedyna w tej procedurze nominacyjnej wykonuje zawód radcy prawnego, narusza zasady równego dostępu do służby publicznej (tu: asesora w wojewódzkim sądzie administracyjnym). Nie ulega wątpliwości, że jednolite stosowanie kryterium np. kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie czy asesorskie nie może być utożsamiane z jednakowym stosowaniem do różnych kandydatów. Inaczej będzie dokonywana ocena tego kryterium w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej do prokuratora, radcy prawnego, adwokata, notariusza lub pracownika naukowego szkoły wyższej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2015 r., III KRS 81/15).

Zarówno z treści uzasadnienia uchwały, jak i przebiegu posiedzenia Rady nie wynika, aby Rada naruszyła standard jednolitego zastosowania kryterium oceny kwalifikacji zawodowych. Rada dysponowała pełną dokumentacją załączoną przez kandydatów do zgłoszeń, dotyczącą: wykształcenia, doświadczenia zawodowego, opinii kwalifikacyjnych oraz dorobku naukowego. Z opinii kwalifikacyjnej Odwołującej się wynika jednoznacznie, że w praktyce radcy prawnego zajmuje się wieloma gałęziami prawa, zatem nie wyspecjalizowała się w prawie administracyjnym. Zarówno z opinii jak i z treści odwołania nie wynika, by Odwołująca zajmowała się skomplikowanymi zagadnieniami z zakresu prawa administracyjnego materialnego i procesowego. Natomiast dwóch kontrkandydatów uzyskało tytuł doktora nauk prawnych w dziedzinie prawa administracyjnego, w tym jeden z nich przedłożył 50 projektów przygotowanych do spraw toczących się przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, rozstrzygających skomplikowane problemy prawne. Rekomendowany przez Radę kandydat ukończył studia magisterskie w zakresie administracji oraz zdał egzamin na doradcę podatkowego i ukończył

związany z tym kilkumiesięczny staż w kancelarii podatkowej. Oceniając kandydaturę Odwołującej się Rada stwierdziła, że: „Ukończenie aplikacji prokuratorskiej jest niewątpliwym walorem, ale jej zakres nie jest ściśle związany z prawem administracyjnym. Kandydatka nie wyróżnia się w chwili obecnej tak wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, jaki wymagany jest w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a.”. Ukończenie przez Odwołującą się studiów podyplomowych z zakresu administracji oraz zarządzania w oświacie (w toku których jednym z wielu przedmiotów wykładowych jest prawo oświatowe) zasadnie nie zostało ocenione przez Radę wyżej niż wiedza z zakresu prawa administracyjnego jej kontrkandydatów. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że podstawowym kryterium zastosowanym przez Radę było kryterium ustawowe, określone w art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., a nie wykonywany przez kandydatów zawód prawniczy. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez wywiedzenia wobec Odwołującej się negatywnych skutków wykonywania przez nią zawodu radcy prawnego należało uznać za niezasadny.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że nie posiada on kompetencji do merytorycznej oceny kandydatów, ocena doboru kryteriów decydujących o rekomendowaniu kandydata w danym postępowaniu nominacyjnym, gdyż pozostaje to wyłączną kompetencją KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; z 5 września 2013 r., III KRS 210/13). Do wyłącznej kompetencji KRS należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego. Rada ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie KRS oznacza, że w określonym stanie faktycznym kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie do Prezydenta RP może być dopuszczalnych, a sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym również Sąd Najwyższy) postrzegałby innego kandydata jako wypełniającego oceniane łącznie przesłanki wymienione w art. 35 ust. 2 u.KRS w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o jego powołanie, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. W trakcie posiedzenia Rady, przewodniczący zespołu na wstępie stwierdził, że wszyscy kandydaci wykazali się bardzo wysokimi kwalifikacjami, a wybór jednego z

nich był trudny i wymagał przyjęcia kryteriów dodatkowych, gdyż oceny kwalifikacji oraz opinia Kolegium nie były wystarczające do wyłonienia jednego, najlepszego kandydata. Sylwetka każdego kandydata została zaprezentowana w sposób szczegółowy, z uwzględnieniem wykształcenia, doświadczenia zawodowego, dorobku naukowego, opinii kwalifikacyjnych oraz opinii Kolegium WSA w P.

Z treści uzasadnienia uchwały jak i z przebiegu posiedzenia Rady wynika, że kryteriami wyboru w niniejszym postępowaniu nominacyjnym były kwalifikacje, doświadczenie zawodowe, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Przy czym Rada wzięła pod uwagę także opinie przełożonych i poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. W ocenie Rady powyższe kryteria, oceniane łącznie, w najwyższym stopniu wypełnił kandydat rekomendowany, tj. M. I.

Kognicja Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał KRS obejmuje w zasadzie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. W przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny, dlaczego te, a nie inne, kryteria miały charakter decydujący, w szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17). Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że KRS ma obowiązek wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów, niezależnie od ich statusu, stosować jednakowe kryteria. Jak wskazano powyżej, Odwołująca się, jako jedyna z kandydatów, wykonuje zawód radcy prawnego, co wyróżniło ją spośród kandydatów w niniejszej procedurze nominacyjnej, a jej kwalifikacje i doświadczenie zawodowe zostały poddane ocenie: sędziego opiniującego, Kolegium WSA w P., zespołu i Rady.

Do wyłącznej kompetencji KRS należy wybór spośród wymienionych w ustawie decydującego kryterium, które przesądza o wskazaniu kandydatów i umożliwia dokonanie oceny, który z kandydatów okaże się spełniać to kryterium w stopniu wyższym od pozostałych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 września

2019 r., I NO 131/19), a w konsekwencji dokonania takiego wyboru konieczne jest zastosowanie go wobec wszystkich kandydatów uczestniczących w konkursie nominacyjnym. Jeżeli bowiem wyraża się stanowisko, że o wyborze kandydatów zdecydowały określone kryteria, to przyjmuje się obowiązek zestawienia tych kryteriów w relacji do cech poszczególnych kandydatów. W inny sposób nie można mówić ani o jednolitości stosowania kryteriów, ani o sprawiedliwości i transparentności procesu nominacyjnego (w tym również w kontekście równego dostępu do służby publicznej w rozumieniu art. 60 Konstytucji). W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że wszyscy kandydaci wykazali wysokie kwalifikacje do pełnienia urzędu asesora sędziowskiego w WSA. Wobec powyższego posiedzenie Rady w przedmiocie wyboru kandydata na asesora w WSA w P. trwało niemalże godzinę. W trakcie posiedzenia członkowie zespołu szczegółowo omówili sylwetki wszystkich kandydatów, ze szczególnym uwzględnieniem ich doświadczenia zawodowego, wykształcenia oraz oceny ich pracy i predyspozycji do pełnienia urzędu asesora. Lektura uzasadnienia uchwały nie pozostawia wątpliwości, że to: różnorodne doświadczenie zawodowe M. I. oraz wyróżniająca opinia na temat jego pracy, zatem kryteria ustawowe o charakterze podstawowym, wyróżniło jego kandydaturę na tle wszystkich pozostałych, równie dobrych, kandydatur pracowników WSA w P. oraz Odwołującej się. Podkreślić należy, że Odwołująca się nie uzyskała rekomendacji zespołu opiniującego ani Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P., co bez wątpienia w niniejszej procedurze nominacyjnej miało istotne znaczenie.

W treści odwołania Odwołująca się zawarła listę kryteriów wraz ze wskazaniem kandydatów, którzy w jej ocenie wypełniają je najlepiej. W ocenie Odwołującej się, wybór dokonywany przez Radę powinien zatem być matematycznym równaniem, w którym wynik stanowi suma zgromadzonych punktów, tu: kolejnych kryteriów, spełnionych przez kandydatów. Tymczasem Rada ma obowiązek dokonać całościowej oceny każdego kandydata i dokonać wyboru kandydata, w jej ocenie najlepszego w danej procedurze nominacyjnej. Nie ulega wątpliwości, że zasadniczym kryterium wyboru kandydata do pełnienia urzędu sędziego są jego kwalifikacje zawodowe oraz cechy osobowości. Sprawdzalność tych walorów nie zawsze jest prosta. O ile ocena kwalifikacji stanowi wypadkową

całościowej analizy drogi zawodowej, która może być dokonana takimi miernikami, jak: oceny z egzaminów zawodowych, ukończone studia podyplomowe, uzyskane stopnie naukowe, to już analizowana przez sędziów wizytatorów wiedza prawnicza, organizacja pracy, terminowe wywiązywanie się z obowiązków mają charakter ocenny, a cechy osobowości nie podlegają takim wymiernym kryteriom i ich ocena ma charakter subiektywny. Wobec powyższego pozytywnie należy ocenić decyzje zespołu i Rady o całościowej ocenie każdego z kandydatów, ze szczególnym uwzględnieniem ocen kwalifikacyjnych i opinii Kolegium WSA w P. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że Odwołująca w zestawieniu kryteriów i oceny ich spełniania przez kandydatów, pominęła, z korzyścią dla siebie, istotne ustalenia faktyczne dotyczące wykształcenia oraz doświadczenia zawodowego kontrkandydatów. Tak przedstawione przez Odwołującą okoliczności stoją w sprzeczności także z przebiegiem posiedzenia Rady, na którym dokonano wyboru kandydata na stanowisko asesorskie w WSA w P.

Z przebiegu posiedzenia Rady wynika, że członek zespołu zaprezentował kandydaturę Odwołującej się omyłkowo podając ocenę „dobrą” zamiast „bardzo dobrej” jako ocenę ukończenia studiów prawniczych oraz omyłkowo wskazał okres zatrudnienia w zespole radców prawnych U [...] w P. „2018-2021” zamiast „2008-2021”. Jednakże powyższe nie miało decydującego wpływu na ocenę kandydatury Odwołującej się. Oceny dyplomowe nie stanowiły kryterium podstawowego w niniejszej procedurze nominacyjnej, natomiast okres wykonywania zawodu radcy prawnego został podany prawidłowo, a Odwołująca się we ww. okresie pracowała także dla innych podmiotów, zatem omyłka dotyczy wyłącznie okresu zatrudnienia a nie pominięcia pracy u danego pracodawcy, czy też pominięcia wykonywania zawodu radcy prawnego w tym okresie w ogóle. Powyższe nie może zatem skutkować stwierdzeniem, że uchwała jest sprzeczna z prawem a w konsekwencji jej uchyleniem w zaskarżonym zakresie.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że zgłoszeni kandydaci – z wyłączeniem Odwołującej się – z uwagi na wykształcenie i doświadczenie zawodowe, mieli zbliżone kompetencje wyrażające się w podobnym doświadczeniu zawodowym, otrzymali także pozytywne opinie. Wobec czego KRS skorzystała z opisanej wyżej swobody przyznanej jej przepisami prawa w zakresie

doboru kryteriów obowiązujących w procedurze konkursowej. Analiza uzasadnienia uchwały nie wskazuje, by Rada uchybiła wymogom prawnym obowiązującym w postępowaniu nominacyjnym. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się, Rada dysponowała pełnym materiałem dowodowym, dokonała pogłębionej analizy każdej z kandydatur, w wyniku której stwierdziła, że wszyscy kandydaci spełniają wymagania ustawowe do pełnienia urzędu asesora sędziego w WSA, wykazują się wysokimi kwalifikacjami, doświadczeniem zawodowym oraz wiedzą z zakresu prawa administracyjnego. W okolicznościach niniejszej sprawy Rada uznała, w granicach swoich ustawowych kompetencji, że najlepszym kryterium jest doświadczenie zawodowe, poparcie Kolegium oraz ocena kwalifikacji kandydata. Podnoszone przez Odwołującą się zarzuty, jako niezasadne, nie mogły skutkować uchyleniem zaskarżonej uchwały.

Niezasadny okazał się zarzut dokonania przez Radę sprzecznych ustaleń co do spełniania przez kandydatów kryteriów wskazanych w art. 6a § 1a p.u.s.a. Z treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały wynika jednoznacznie, że wszyscy kandydaci biorący udział w niniejszej procedurze nominacyjnej, w ocenie Rady, spełniają kryteria ustawowe, natomiast kandydaci nierekomendowani „nie spełniają – w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów – w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru, wymienionych w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz w art. 35 ust. 2 u.KRS, a także nie legitymują się wyższym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej niż M. I..” Powyższe opinie Rady nie są sprzeczne i prowadzą do jednoznacznych i logicznych wniosków, że w ocenie Rady kandydat rekomendowany w najwyższym stopniu spełnia wszystkie, oceniane łącznie, kryteria wyboru do pełnienia urzędu asesora w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. Opinia Rady dotycząca Odwołującej się, nie może być rozpatrywana w oderwaniu od ww. ocen kandydatów, co prowadzi do wniosku, że kwalifikacje Odwołującej się w oparciu o art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. zostały ocenione pozytywnie, natomiast nie zostały ocenione wyżej niż kwalifikacje kandydata rekomendowanego ani kontrkandydatów.

Za niezasadny Sąd Najwyższy uznał także zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS. Przepis ten nie określa wprost warunków, jakie spełniać powinno

uzasadnienie uchwały nominacyjnej KRS. Nie powinno jednak ulegać wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwala przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona; wybór kandydatów nie może być oderwany od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji. Celem uzasadnienia jest po pierwsze wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy, po drugie umożliwienie osobom zainteresowanym rozstrzygnięciem Rady poznanie okoliczności, które przesądziły o podjęciu decyzji co do rekomendacji danej kandydatury bądź braku takiej rekomendacji, po trzecie umożliwienie Sądowi Najwyższemu przeprowadzenie kontroli uchwały KRS, w zakresie przyznanym mu przez ustawodawcę (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21). Pisemne motywy uchwały Rady nie muszą być powtórzeniem całego zgromadzonego w sprawie materiału. W kontekście argumentów odwołania zaakcentować należy, że KRS nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów do objęcia stanowiska sędziowskiego, wystarczające i wymagane jest bowiem dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu, pozostali kandydaci mogą samodzielnie dokonać porównania swojej kandydatury z kandydaturą rekomendowaną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2021 r., I NKRS 11/21). Dokonana przez Odwołującą się analiza porównawcza nie uzasadnia stwierdzenia, że Rada uchybiła konstytucyjnym lub ustawowym standardom wyboru kandydata na stanowisko asesorskie.

Rada stwierdziła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej M. I. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności kwalifikacje i bogate doświadczenie zawodowe, w tym zdobyte podczas wykonywania obowiązków orzeczniczych jako referendarz sądowy, bardzo dobra ocena jego pracy, wysoki poziom wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, opinie przełożonych, rekomendacje oraz inne dołączone dokumenty, a także pełne poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. W okolicznościach niniejszej sprawy Rada nie podzieliła stanowiska zespołu i nie przedstawiła kandydatury J. R. z wnioskiem o powołanie, a swoje stanowisko uzasadniła. Podkreślić jednak należy, że Rada rekomendowała

kandydata, który w opinii zespołu był drugi, a pozostali kandydaci nie uzyskali poparcia zespołu.

W ocenie Sądu Najwyższego powyższe uzasadnienie w pełni odzwierciedla kryteria wyboru dokonanego przez Radę, gdyż koreluje z treścią zgromadzonych w sprawie dokumentów, załączonych do akt, oraz przebiegiem posiedzenia Rady 26 października 2021 r. Wbrew twierdzeniom Odwołującej się stanowisko Rady jest jasne i czytelne, nie pozostawia wątpliwości zarówno co do kryteriów wyboru kandydata, jak i co do prawidłowego przebiegu postępowania nominacyjnego, w tym prawidłowego zastosowania przez Radę ustawowych kryteriów konkursowych. Rada wskazała, że wyboru dokonała po zapoznaniu z całym zgromadzonym materiałem, i na tej podstawie ustaliła, że pozostali uczestnicy procedury konkursowej posiadają odpowiednie kwalifikacje, uprawniające do ubiegania się o stanowisko asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym, jednak – w świetle wszystkich kryteriów wyboru – w ocenie Rady nie spełniają ich w stopniu uzasadniającym przedstawienie z wnioskiem o powołanie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, o czym orzekł jak w punkcie 2 sentencji.